



INSTYTUT HISTORII PAN	
Wpłynęło: 06/10/2021	Znak:
Ref:	Za:

Wielki
6 X 2021 v.
WGH

RADA DOSKONAŁOŚCI NAUKOWEJ

Warszawa, 28 czerwca 2021 r.

BCK-I-O/RN-7/21

DECYZJA

Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2013 r. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.) w zw. z art. 179 ust. 2,3 Przepisów wprowadzających ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dnia 3 lipca 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1669 z późn. zm.) Rada Doskonałości Naukowej po rozpatrzeniu odwołania dr. Łukasza Garbala z dnia 29 grudnia 2020 r. od uchwały nr 8/4/2020 Rady Naukowej Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk w Warszawie z dnia 3 grudnia 2020 roku odmawiającej nadania dr. Łukaszowi Garbalowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia,

- utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę nr 8/4/2020 Rady Naukowej Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk w Warszawie z dnia 3 grudnia 2020 roku.

UZASADNIENIE

Rada Naukowa Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk w Warszawie uchwałą nr 8/4/2020 z dnia 3 grudnia 2020 roku odmówiła nadania dr. Łukaszowi Garbalowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia.

Od powyższego rozstrzygnięcia strona, w ustawowym terminie złożyła odwołanie z dnia 29 grudnia 2020 r. Habilitant w swoim odwołaniu odniósł się do zarzutów stawianych Habilitantowi przy ocenie jego dorobku dydaktycznego i naukowego utrwalonych w protokole posiedzenia Rady Naukowej z 24 września 2020r. W odwołaniu dr Łukasz Garbal zauważa, że sformułowania w uchwale Rady Naukowej nr 3/3/2020 „koncentrują się na kwestionowaniu dorobku dydaktycznego i dorobku naukowego w dyscyplinie historia”. Uważa, że pogląd ten wynika z faktu, że nie uwzględniono uzupełnienia autoreferatu, które to uzupełnienie dołączył w toku procedury habilitacyjnej, a które nie było brane pod uwagę. Stwierdza, że przez cztery lata prowadził zajęcia ze studentami w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim oraz ze stypendystami Krajowego Funduszu na Rzecz Dzieci na obozach naukowych. Inna z jego książek wykorzystywana jest jako podręcznik

(m. in. UA, UMK, UJ). Habilitant nie zakwestionował żadnego aspektu formalnego przebiegu postępowania.

Prof. dr hab. Jacek Chrobaczyński, powołany jako rzeczoznawca Rady Doskonałości Naukowej, po głębokiej analizie wszystkich recenzji i całego postępowania stwierdza: „nie dostrzegłem żadnych uchybień, mimo zróżnicowanego zakresu analizy poszczególnych Recenzentów i zróżnicowanych wniosków ostatecznych”. Zauważa też brak jakichkolwiek uchybień w postępowaniu merytorycznym, ani prawnym całego procesu postępowania habilitacyjnego. Rzeczoznawca prof. Jacek Chrobaczyński nie widzi też „żadnych uchybień w postępowaniu Rady Naukowej IH PAN – zarówno w dyskusji prowadzonej w zgodzie ze standardami naukowymi, jak i w głosowaniu, co uwiecznia protokół/protokoły (obligatoryjne dwa głosowania)”.

Na podstawie art. 21 ust. 1 i 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym: Osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego może wnieść od uchwał, o których mowa w art. 14 ust. 2 i art. 18a ust. 11, jeżeli są one odmowne, odwołanie do Centralnej Komisji za pośrednictwem właściwej rady w terminie miesiąca od dnia doręczenia uchwały wraz z uzasadnieniem. Rada przekazuje odwołanie Centralnej Komisji wraz ze swoją opinią i aktami sprawy w terminie trzech miesięcy od dnia złożenia odwołania. Po rozpatrzeniu odwołania Centralna Komisja albo utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę, albo uchylając ją, przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia radzie tej samej lub innej jednostki.

Zgodnie z art. 179 ust. 10 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dniem 1 stycznia 2021 r. Rada Doskonałości Naukowej wstępuje w prawa Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów. Na podstawie art. 189 ust. 4 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dniem 31 grudnia 2020 r. znosi się Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów. W związku powyższym w przedmiotowym postępowaniu Rada Doskonałości Naukowej prowadzi sprawę w następstwie prawnym Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów.

Zgodnie z brzmieniem art. 179 ust. 2 Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669 ze zm.) w okresie od dnia wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1, tj. w okresie od dnia 1 października 2018 r. do dnia 30 kwietnia 2019 r. przewody doktorskie, postępowania habilitacyjne i postępowania o nadanie tytułu profesora wszczyna się na podstawie przepisów dotychczasowych. Z uwagi na powyższe zastosowanie znalazła ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2013 r. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.).

Centralna Komisja zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2013 r. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.) podejmuje uchwały po zasięgnięciu opinii co najmniej jednego recenzenta. Uchwały o niezatwierdzeniu uchwał o nadanie stopnia lub odmowie przedstawienia kandydata do tytułu profesora w sprawach, o których mowa w art. 15 ust. 2 oraz w art. 28 ust. 4, mogą być podjęte po zasięgnięciu opinii co najmniej dwóch recenzentów.

tów, w tym co najmniej jednego spoza składu Centralnej Komisji. Centralna Komisja powołała recenzenta: prof. dr. hab. Jacka Chrobaczyńskiego. Sporządzona w sprawie recenzja jest negatywna dla Habilitanta.

Zespół I Nauk Historycznych Rady Doskonałości Naukowej w dniu 10 czerwca 2021 r. po zapoznaniu się z recenzją sporządzoną w postępowaniu odwoławczym i pełną dokumentacją sprawy wraz z odwołaniem dr. Łukasza Garbala od uchwały Rady Naukowej Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk z dnia 3 grudnia 2020 roku odmawiającej nadania dr. Łukaszowi Garbalowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia, w głosowaniu tajnym wypowiedział się przeciw uwzględnieniu odwołania i uchyleniu zaskarżonej uchwały, której dotyczy odwołanie (wynik głosowania: za uchyleniem zaskarżonej uchwały: 5 – głosów, przeciw – 10 głosów, wstrzymujących się – 2 głosy).

Prezydium Rady Doskonałości Naukowej w dniu 28 czerwca 2021 r., po zapoznaniu się z pełną dokumentacją sprawy oraz ze stanowiskiem Zespołu postanowiło w głosowaniu tajnym nie uwzględnić odwołania i utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę (wynik głosowania: za uchyleniem zaskarżonej uchwały – 0 głosów, przeciw – 9 głosów, wstrzymujących się – 1 głos).

Z akt sprawy wynika, że zaskarżona uchwała Rady Naukowej Instytutu Historii m. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk w Warszawie podjęta została po rozważeniu wszystkich istotnych okoliczności, w tym wzięciu pod uwagę braku spełnienia wymogów z art. 16 ustawy o stopniach naukowych. Postępowanie habilitacyjne zostało przeprowadzone z należytą starannością i z zachowaniem wszelkich procedur wynikających z tych regulacji. Od strony formalnej postępowanie zostało przeprowadzone bez zarzutu o czym świadczy wyjątkowo staranna dokumentacja każdego etapu postępowania habilitacyjnego.

Rada Doskonałości Naukowej po dogłębnym zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach postępowania, jak również po przeanalizowaniu złożonego przez stronę odwołania - nie znalazła podstaw do uwzględnienia odwołania strony. Analiza akt sprawy wykazała jednoznacznie, że przeprowadzone czynności odbywały się z poszanowaniem obowiązujących przepisów prawa z zachowaniem zasady rzetelności i kompletności; w ramach tych czynności dokonano dokładnego opisu, a także wnikliwej ewaluacji przebiegu obrad, zwłaszcza prowadzonej dyskusji w całości procedowania.

Przedmiotem oceny Rady zgodnie z art. 16 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki były osiągnięcia naukowe i aktywność naukowa Kandydata. Recenzje przedstawione w sprawie postępowania habilitacyjnego mają charakter merytoryczny i nie zawierają elementów mogących świadczyć o stronniczości wydanych opinii.

Zgodnie zaś z art. 16 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym:

1. Do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną.

2. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1, może stanowić:

1) dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo cykl publikacji powiązanych tematycznie;

2) zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;

3) część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

3. Obowiązek publikacji nie dotyczy osiągnięć, których przedmiot jest objęty ochroną informacji niejawnych.

Rada Doskonałości Naukowej opierając się na dowodach zgromadzonych w aktach sprawy, jak i dotychczasowych recenzjach uznała, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż strona nie spełnia wymogu ustawy określonego w art. 16 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

Przepisy wskazują jednoznacznie, że osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora muszą stanowić znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz odwołujący musi wykazać się istotną aktywnością naukową lub artystyczną. Już samo stwierdzenie, że osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nie spełnia choć jednego z tych warunków przesądza o konieczności utrzymania w mocy zaskarżonej uchwały. W niniejszej sprawie skład Rady Doskonałości Naukowej uznał, że osiągnięcia naukowe Odwołującego nie stanowią znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie.

Rzecznik Centralnej Komisji prof. dr hab. Jacek Chrobaczyński w swojej recenzji zawarł: „Z uwagą i należytą starannością przeanalizowałem całość dostarczonej mi dokumentacji, zarówno dorobek habilitanta (autoreferat – dwie wersje: w dokumentacji postępowania, dość ogólnikowy, niepełny, oraz wersję rozszerzoną, w związku z postępowaniem odwoławczym), jak i dokumentację z posiedzenia finalnego (dwu) Rady Naukowej Instytutu Historii Polskiej Akademii Nauk. Starłem się wyważyć wszystkie argumenty (sporo ich, ale i bardzo zróżnicowane, także prawny wymóg ustawowy wyrażające określające warunki przyznania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie historia, aktualnie obowiązujący) (...).” Analizując postępowanie habilitacyjne prof. dr hab. Jacek Chrobaczyński nie dostrzegł żadnych uchybień, pomimo zróżnicowanego zakresu analizy poszczególnych Recenzentów i zróżnicowanych wniosków ostatecznych. Nie stwierdził również uchybień w postępowaniu merytorycznym, ani prawnym całego procesu postępowania habilitacyjnego. Opinię swoją Recenzent Centralnej Komisji zamyka konkluzją, iż „dorobek habilitanta pozostaje przede wszystkim w kręgu literaturoznawstwa, edytorstwa oraz w niewielkim stopniu mieści się w dyscyplinie historia”.

Rada Doskonałości Naukowej przychyliła się do opinii prof. dr hab. Jacka Chrobaczyńskiego, która jest negatywna dla Habilitanta i przyjęła argumenty wskazane w tej recenzji za własne przy głosowaniu w niniejszej sprawie.

Rada Doskonałości Naukowej stoi na stanowisku, że na podstawie przedłożonej dokumentacji oraz analizy przebiegu postępowania habilitacyjnego, a także po uwzględnieniu

stanowiska Rzecznawcy (mimo sprzeczności konkluzji z argumentami w jego opinii), należy odwołanie odrzucić.

Należy również zaznaczyć, że wszyscy recenzenci, zarówno powołani przez Radę jak i przez Centralną Komisję dysponują niekwestionowanym dorobkiem i zajmują wysoką pozycję naukową, a ich wybór od strony merytorycznej nie budzi najmniejszych wątpliwości. Centralna Komisja na podstawie opinii recenzentów Centralnej Komisji i stanowiska Zespołu potwierdza ostateczną ocenę, iż osiągnięcia naukowe Odwołującego są niewystarczające do nadania stopnia doktora habilitowanego.

Należy również wyjaśnić, iż opinie recenzentów są podstawową częścią materiału dowodowego w przewodach habilitacyjnych. Dotychczasowe orzecznictwo sądowe potwierdziło, że negatywne oceny recenzentów nie mogą być zaprzeczane wyjaśnieniami kandydata do tytułu czy do stopnia. Samo postępowanie dowodowe przed CK ograniczone jest tylko do uzyskania opinii recenzentów CK (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 stycznia 2012 r. sygn. I OSK 2052/11, LEX nr 11228810). Także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 1996 r. podkreślił, iż: „Okoliczność, że - skarżący uważa, iż recenzenci „niesprawiedliwie” ocenili jego dorobek, że pominęli okoliczności przemawiające na jego korzyść, a uwypuklili elementy negatywne, że - w końcu - w niektórych wypadkach zdecydowanie nie podzielili jego poglądów in merito i uznali je za nietrafne lub nieudowodnione, a postępowanie przed CK (wedle przyjętych zasad) nie stwarza kandydatowi możliwości toczenia dyskusji na ten temat - nie może jednak prowadzić do dyskwalifikowania, czy nawet kwestionowania na drodze postępowania sądowego wystawionych w procedurze kwalifikacyjnych ocen, nawet jeśli zainteresowany jest najgłębiej przekonany, iż są one nie umotywowane, niesłuszne lub krzywdzące. Ktokolwiek poddaje się jakimkolwiek recenzjom - czy to w dziedzinie nauki, sztuk czy też innej wiedzy łącznie nawet z rzemiosłem - musi się zawsze liczyć z tym, że może spotkać się również z recenzjami, których w najgłębszym przekonaniu nie będzie w stanie osobiście zaakceptować. Nikt bowiem nie przyjmuje chętnie otwartej dyskwalifikacji własnych umiejętności, talentu czy wiedzy. Historia nauki i kultury przynosi opisy wielu głębokich osobistych tragedii wywołanych tego rodzaju sytuacjami, co więcej, przynosi też opisy wielu w istocie rzeczy niesprawiedliwych i nieuzasadnionych krytycznych ocen, obalonych w dalszym biegu rzeczy. Nie znaleziono jednak dotąd lepszego i uczciwszego sposobu przeprowadzania postępowań kwalifikacyjnych, niż powoływanie recenzentów a następnie tajne głosowanie decydujące o ostatecznym rozstrzygnięciu sprawy.” (Wyrok SN z dnia 26 kwietnia 1996 r., III ARN 86/95).

W toku postępowania przed Radą Naukową nie doszło do naruszenia przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na prawidłowość podjętej uchwały o odmowie nadania stopnia naukowego dr. Łukaszowi Garbalowi. Podjęta uchwała jest wyrazem woli organu kolegialnego, który biorąc pod uwagę całość okoliczności sprawy, zarówno przemawiających na korzyść strony jak i przeciwko niej, podjął w głosowaniu autonomiczną decyzję o sposobie załatwienia sprawy. Samo zaś merytoryczne rozstrzygnięcie, w tym ocena recenzji, ich rzetelność i fachowość, mogła zostać wyrażona tylko w dyskusji i następnie głosowaniu nad treścią uchwały, co w niniejszej sprawie miało miejsce.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sądów administracyjnych, w postępowaniach dotyczących nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. W konsekwencji, jeżeli ustawa zawiera szczególną regulację, to nie ma podstaw do stosowania w tym zakresie przepisów kodeksów postępowania administracyjnego. Oznacza to, że niektóre przepisy k.p.a. w ogóle nie znajdują w tym postępowaniu zastosowania.

Należy wyjaśnić, iż postępowanie w tych sprawach charakteryzuje się bowiem daleko idącymi odrębnościami. Odrębności te to przede wszystkim pominięcie udziału strony w postępowaniu przed Centralną Komisją (poza dopuszczeniem środka zaskarżenia) oraz swoiste postępowanie dowodowe ograniczone tylko do pewnych środków dowodowych. W postępowaniu przed Centralną Komisją postępowanie dowodowe ogranicza się do uzyskania recenzji oraz stanowisk Sekcji (obecnie Zespołów). Przy czym, zgodnie z art. 35 ust. 3 ustawy, uchwały o odmowie nadania stopnia lub tytułu w sprawach, o których mowa w art. 15 ust. 2, art. 19 ust. 1 oraz art. 28 ust. 3, mogą być podjęte po zasięgnięciu opinii dwóch recenzentów.

Podkreślić należy, iż postępowanie przed Centralną Komisją nie stwarza kandydatowi na stopień naukowy możliwości toczenia dyskusji na temat recenzji, czy też kwestionowania na drodze postępowania sądowego wystawionych ocen rozprawy habilitacyjnej, nawet jeżeli zainteresowany jest najgłębiej przekonany, iż nie są one umotywowane, czy niesłuszne lub krzywdzące (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 października 2007 r., sygn. akt I OSK 659/07, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 1996 r., sygn. akt III ARN 86/95, OSNP 1996/21/315). Jednoznacznie negatywne oceny recenzentów nie mogą zostać zaprzeczone wyjaśnieniami strony.

Odnosząc się do zarzutów strony sformułowanych w odwołaniu należy przytoczyć fragmenty orzecnictwa sądów administracyjnych odnoszących się do kontroli postępowania administracyjnego związanego z postępowaniem habilitacyjnym, które ma odpowiednie zastosowanie w przedmiotowej sprawie:

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Sygn. akt II SA/Wa 1746/19): „*Postępowanie dowodowe prowadzone przed Centralną Komisją ograniczone jest wyłącznie do uzyskania recenzji jednego lub dwóch recenzentów, co wynika z art. 35 ust. 3 u.s.t. Nie ma też obowiązku zapoznania habilitanta, w szczególności przed podjęciem decyzji przez Centralną Komisję, z opiniami powołanych przez ten organ recenzentów.*

(...) *Ponadto zaakcentować należy, iż przepisy u.s.t. nie stwarzają kandydatowi na stopień naukowy możliwości dyskusowania na temat recenzji. Zatem jednoznacznie negatywne oceny recenzentów nie mogą zostać zaprzeczone wyjaśnieniami strony. Postępowanie dowodowe przed Centralną Komisją ograniczone jest bowiem, jak wskazano wyżej, tylko do uzyskania recenzji (art. 35 ust. 3 u.s.t.).*

(...) *Sąd nie był natomiast władny do oceny prawidłowości uwag i ocen merytorycznych zgłoszonych przez tych recenzentów.*

Decyzja Centralnej Komisji jest uchwałą podejmowaną przez określone gremium i to w głosowaniu tajnym. Głosowanie to jest przy tym tajne zarówno dla kandydata, jak i dla członków Komisji. Z tego powodu uzasadnienie decyzji musi cechować pewna

ogólnikowość, gdyż zapadłe w omawianym trybie rozstrzygnięcie stanowi pewną wypadkową szeregu ocen i poglądów, niekoniecznie podzielanych w całości przez całe gremium. W orzecznictwie NSA wielokrotnie wskazywano, że uzasadnienie decyzji Centralnej Komisji nie może być wyczerpujące i nie musi ściśle odpowiadać wymogom art. 107 § 3 k.p.a. (vide wyroki NSA: z 10 grudnia 2009 r., sygn. akt I OSK 902/09 i z 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt I OSK 1226/09). Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w pełni podziela powyższe stanowisko, iż powodów rozstrzygnięcia podjętego w trybie tajnego głosowania nie da się przedstawić w formie uzasadnienia, o jakim mowa w art. 107 § 3 k.p.a., a tym samym ograniczenie uzasadnienia wydanej w niniejszej sprawie decyzji Centralnej Komisji z 25 marca 2019 r. nie stanowi naruszenia tego przepisu postępowania. Dodać przy tym należy, że decyzja ta posiada oparcie, o czym była mowa wyżej, w znajdującym się w aktach sprawy materiale dowodowym. Główne powody nieuwzględnienia odwołania, wprowadzicie w sposób syntetyczny, lecz zostały w niej podane.”.

Po wnikliwym zbadaniu argumentów strony, Rada Doskonałości Naukowej nie znalazła podstaw uzasadniających przyjęcie odwołania od uchwały Rady Naukowej Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk. Przedstawione przez stronę odwołanie oraz materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu wskazują, że Odwołujący nie spełnia wymagań art. 16 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym w zakresie dziedziny humanistycznych, w dyscyplinie historia. W tej sytuacji Rada Doskonałości Naukowej postanowiła utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę Rady, której dotyczy odwołanie.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Może ona zostać zaskarżona przez stronę, z powodu jej niezgodności z prawem, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Rady Doskonałości Naukowej, w terminie 30 dni od daty jej doręczenia.

W przypadku zaskarżenia decyzji należy uiścić wpis sądowy w wysokości 200 zł. Przy uiszczaniu wpisu - zarówno gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, jak i na rachunek bankowy tego sądu - należy wskazać tytuł wpłaty, rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany, oraz sygnaturę akt sądowych. Prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Ustanowienie adwokata lub radcy prawnego w ramach prawa pomocy jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa. Strona może we wniosku wskazać adwokata lub radcę prawnego. Jeżeli strona we wniosku wskazała adwokata lub radcę prawnego, właściwa okręgowa rada adwokacka lub rada okręgowej izby radców prawnych, w miarę możliwości i w porozumieniu ze wskazanym adwokatem lub radcą prawnym, wyznaczy adwokata lub radcę prawnego wskazanego przez stronę. Prawo pomocy może być przyznane w zakresie całkowitym lub częściowym. Prawo pomocy w zakresie całkowitym obejmuje zwolnienie od kosztów

sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Prawo pomocy w zakresie częściowym obejmuje zwolnienie tylko od opłat sądowych w całości lub w części albo tylko od wydatków albo od opłat sądowych i wydatków lub obejmuje tylko ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Częściowe zwolnienie od opłat lub wydatków może polegać na zwolnieniu od poniesienia ułamkowej ich części albo określonej ich kwoty pieniężnej. Przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej następuje albo w zakresie całkowitym - gdy osoba ta wykaże, że nie jest w stanie ponieść jakichkolwiek kosztów postępowania albo w zakresie częściowym - gdy wykaże, że nie jest w stanie ponieść pełnych kosztów postępowania, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Osobie prawnej, a także innej jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, prawo pomocy może być przyznane albo w zakresie całkowitym - gdy wykaże, że nie ma żadnych środków na poniesienie jakichkolwiek kosztów postępowania, albo w zakresie częściowym - gdy wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie pełnych kosztów postępowania. Adwokata lub radcę prawnego można ustanowić dla strony, która nie zatrudnia lub nie pozostaje w innym stosunku prawnym z adwokatem lub radcą prawnym. Nie dotyczy to adwokata lub radcy prawnego ustanowionego na podstawie przepisów o prawie pomocy. Prawo pomocy nie przysługuje stronie w razie oczywistej bezzasadności jej skargi. Przyznanie prawa pomocy nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów postępowania, jeżeli obowiązek taki wynika z innych przepisów. Przyznanie prawa pomocy może być cofnięte w całości lub w części, jeżeli się okaże, że okoliczności, na podstawie których je przyznano, nie istniały lub przestały istnieć. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem lub radcą prawnym. Oświadczenia, o których mowa powyżej, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: "Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.". Klauzula ta zastępuje pouczenie sądu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Postanowienie o przyznaniu, cofnięciu, odmowie przyznania prawa pomocy albo umorzeniu postępowania w sprawie przyznania prawa pomocy doręcza się stronie, która złożyła wniosek. Środek zaskarżenia przysługuje wyłącznie wnioskodawcy. Wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego. Jeżeli oświadczenie strony zawarte we wniosku, o którym mowa w art. 252, okaże się niewystarczające do oceny jej rzeczywistego stanu majątkowego i możliwości płatniczych oraz stanu rodzinnego lub budzi wątpliwości, strona jest obowiązana złożyć na wezwanie, w określonym terminie, dodatkowe oświadczenie lub przedłożyć dokumenty źródłowe dotyczące jej stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego. Wzór wniosku określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy

(Dz. U. poz. 1257 z późn. zm.). Wniosek o przyznanie prawa pomocy, który nie został złożony na urzędowym formularzu lub którego braków strona nie uzupełniła w określonym terminie, pozostawia się bez rozpoznania. Urzędowe formularze udostępnia się nieodpłatnie w budynkach Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych. Wzory urzędowych formularzy udostępnia się ponadto w Biuletynie Informacji Publicznej Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych.



Sekretarz
Rady Doskonałości Naukowej
prof. dr hab. Bronisław Sitek

Otrzymuje:

- dr Łukasz Garbał

Do wiadomości:

- Dyrektor Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk w Warszawie

Klauzula informacyjna dotycząca przetwarzania danych:

1. Administratorem danych osobowych w ramach złożonej skargi, wniosku, skierowanego pisma jest Przewodniczący Rady Doskonałości Naukowej (Plac Defilad 1, 00-901 Warszawa, XXIV piętro). Kontakt do Administratora jest możliwy w następujący sposób:
 - a) listownie na adres: Plac Defilad 1, 00-901 Warszawa, XXIV piętro,
 - b) za pośrednictwem email: kancelaria@rdn.gov.pl
 - c) telefonicznie pod nr 22 656 60 98
2. Administrator wyznaczył Inspektora ochrony danych z którym w sprawach dotyczących danych osobowych można skontaktować się za pośrednictwem poczty e-mail: iod@rdn.gov.pl lub osobiście po uprzednim umówieniu terminu za pośrednictwem sekretariatu Dyrektora Biura.
3. Celem przetwarzania danych jest:
 - a) rozpatrzenie złożonej skargi, wniosku, pisma
 - b) zawiadomienie o sposobie załatwienia sprawy,
 - c) przekazanie dokumentacji do archiwum.
4. Dane osobowe będą przetwarzane w oparciu o przesłankę wskazaną w art. 6 ust. 1 lit. c) Rozporządzenia UE 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. (dalej: RODO), tj. dla wypełnienia prawnego obowiązku ciążącego na administratorze, w związku z obowiązkami określonymi w prawie krajowym:
 - a) obowiązek prawny wynikający z przepisów Działu VIII ustawy z 14.6.1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, w szczególności art. 237–238 KPA oraz z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 8.1.2002 r. w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków – na podstawie tych przepisów mamy obowiązek rozpatrzenia złożonej skargi, wniosku, pisma i zawiadomienia skarżącego o sposobie ich załatwienia;
 - b) obowiązek prawny wynikający z przepisów Działu I ustawy z 14.6.1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, w szczególności art. 35–38 KPA;
 - c) obowiązek prawny wynikający z art. 5–6 ustawy z 14.7.1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach – na podstawie tych przepisów mamy obowiązek zarchiwizowania sprawy.
5. W związku z obowiązkiem rozpatrzenia skargi, wniosku, odniesieniem się do pisma i zawiadomienia o sposobie ich załatwienia dane osobowe skarżącego, wnioskodawcy,

składającego pismo zawarte w skardze, wniosku, piśmie będą przetwarzane przez czas rozpatrywania skargi, wniosku, pisma. W związku z obowiązkiem archiwizowania dane osobowe skarżącego, wnioskodawcy, składającego pismo zawarte w skardze, wniosku, piśmie będą przechowywane wieczyście. Najpierw będą one przechowywane w archiwum zakładowym organu, a po 25 latach będą przekazane do archiwum państwowego.

6. Dostęp do danych osobowych mogą mieć następujący odbiorcy danych:
 - a) upoważnieni pracownicy Administratora,
 - b) pracownicy archiwum państwowego, zgodnie z przepisami ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach,
7. Osoba, której dane dotyczą może skorzystać wobec Administratora z następujących praw:
 - a) prawa do żądania dostępu do swoich danych osobowych (art. 15 RODO),
 - b) prawo do żądania sprostowania danych osobowych (art. 16 RODO),
 - c) prawa do ograniczenia przetwarzania jej danych w sytuacjach i na zasadach wskazanych w art. 18 RODO lub do ich usunięcia zgodnie z art. 17 RODO („prawo do bycia zapomnianym”),
 - d) prawa do wniesienia w dowolnym momencie sprzeciwu wobec przetwarzania jej danych osobowych z przyczyn związanych z jej szczególną sytuacją, o którym mowa w art. 21 ust. 1 RODO,
 - e) prawa wniesienia skargi na przetwarzanie jej danych osobowych przez Administratora do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych (adres: ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).
8. Składając skargę, wniosek, pismo należy podać imię, nazwisko i adres zamieszkania, bez tych danych skarga, pismo, wniosek nie zostanie rozpatrzona. Podanie danych osobowych w celach wskazanych w pkt 3 jest obowiązkowe i wynika z § 8 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 8.1.2002 r. w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków. Podanie innych danych jest dobrowolne.